

דברי תורה

ושיחות קודש

פרשת תצווה תשפ"ב

תוכן העניינים

- סעודה שלישית תצווה תשפ"א
- קידושא רבא תרומה תשפ"ב
- סעודה שלישית תרומה תשפ"ב
- אחר הבדלה תרומה תשפ"ב/ הגה"ק בעל אבני נזר זי"ע

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנרבו הוצאות הגליון

הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א – בני ברק הרה"ח ר' ברוך ווייסבראד שליט"א – לייקוואד לע"נ זקנים הרה"ח ר' יעקב דוד בר' שמואל ווייסבראד ז"ל מוקני חסידי אמשינאוו, מחבר הספר "אהל יוסף" לתולדות בית אמשינאוו
הרה"ח ר' ישראל אהרן איצקוביץ שליט"א – בני ברק לרגל שמחת הולדת הבת
לרפואת ר' ישראל יעקב טוביה בן יענמא רחל

בית המדרש דחסידי אמשינאוו בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א רחוב חזון איש 76 בני ברק
מזלא טבא וגדא יאה לידידנו המפואר, איש אשר רוח בו, הוא הגבר הוקם על, ממייסדי בית מדרשינו, מנושאי ארונו של יוסי"ף – כאשר זכה להתעסק בקבורתו של אותו צדיק, כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל, בימי פרוץ המגיפה ה"ה הרה"ח ר' ישראל אהרן איצקוביץ שליט"א יהי רצון שיזכה לגדלה לתורה ולמעשים טובים, ולרוות נחת מכל בני משפחתו, כגפן פוריה וכשתילי זיתים סביב לשולחנו, כוס מלא ברכת ה' כ"ד המברכים בני הקהילה הגבאים

ניתן לקבל הגליון

בארה"ב

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקי 10 Maple ter.

יור"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית פרשת תצווה – שושן פורים תשפ"א לפ"ק

וראה **בחסד לאברהם** (מעין ב' נהר נ"ז) שמפורים ועד פסח בכל יום מתגבר הנפש, לבטל כח היצר, וזל"ק, ובכל שנה ושנה שלשים יום קודם הפסח הש"י עושה להם לישראל משא פנים ברוב חסדיו, ומתחיל להוציא נפשותם מהיכלות הטומאה מעט מעט שיעור חלק אחד משלשים בכל לילה, באופן שבלייל ביעור חמץ כל פושעי ישראל עומדים בפתח היכל החיצון וכו' עכל"ק. וזה מביא את השמחה הראויה.

ואכן בשמחה של פורים מתחיל הכניסה לפסח, וכפי **שכ"ק אאזמו"ר זצללה"ה** אמר (אמ"ק פורים, קמ"ד) 'פורים הייבט מען אן לערנען הלכות פסח, כדי מען זאל אריין גיין אין פסח מיט א שמחה', ע"כ. כי יש שייכות בין פורים לפסח, וכן אמר בשם הרה"ק הרבי **מלובלין זצוק"ל** שאמר בלשון פוליש "יאקע פורים טאקע ליל שמורים" עכל"ק, והיינו 'כמו' שעובדים בפורים 'כך' הוא הליל שמורים.

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד. ובמדרש רבה (תצוה לו, א) הה"ד (ירמיה יא) זית רענן יפה פרי תואר קרא ה' שמך וכו'. שנמשלו בני ישראל לזיתים. ובהמשך המדרש מפרש פסוק זה על בית המקדש, זית רענן הה"ד (תהלים מח) יפה נוף משוש כל הארץ וכו' ונקרא משוש כל הארץ, שלא היה אחד מישראל מיצר כשהיה ביהמ"ק קיים, למה, שהיה אדם נכנס לשם מלא עונות, והיה מקריב קרבן ומתכפר לו, אין שמחה גדולה מזו, שהיה יוצא צדיק, ע"כ.

ונראה לומר פירושו, שהשמחה אינו מפני שנפטר מהעונש, אלא כפי **שכ"ק אאזמו"ר זצללה"ה** היה מרבה לחזור, שהנפש מושך לשמחה, והגוף לעצבות, ולכן בשעה שנתכפרו העוונות, מתגברת כח הנפש ואז מגיעה השמחה. וזהו השמחה של פורים, בבחינת משוש כל הארץ, ענין התגברות הנפש.

רבי יוסף זי"ע, שהיה אומר על הרבה דברים דהעצה לכך הוא מדת השמחה, כי זה עוזר לכל.

והשמחה של פורים אף משפיע על כל השנה, דהרי אי' בסדר תפילת ערבית, המכה בעברתו כל בכורי מצרים ויוצא את עמו ישראל מתוכם לחרות עולם. וחרות עולם, היינו שכל הגאולות הבאות עד עולם, הם נכללים כבר ביציאת מצרים, כי יש בכח יום הפסח להמשיך ישועות בכל זמן, והזמן של פסח גופא, תלוי בהכנה של יום הפורים, נמצא שהכל תלוי בפורים, ע"כ יש מצוה של שמחה יתרה, כדי להמשיך השמחה על כל ימות השנה.

ואולי אפשר להוסיף בדרך רמז, דאמרינן בגמרא (ברכות לה, ב) רבא, הוה שתי חמרי כל מעלי יומא דפסחא, כי היכי דנגרריה ללביה וניכול מצה טפי, טובא גריר, פורתא סעיד, ע"כ. אולי טובא גריר, הרמז בזה על פורים ששותה בה הרבה יין, וזה גורר את המצה.

ואכן כל סדר העבודה צריך להיות בשמחה, וכן אמר אזמו"ר שהשו"ע אורח חיים, מתחיל עם שויתי ה' לנגדי תמיד, ומסיים עם טוב לב משחה תמיד, נעוץ סופו בתחילתו, כי רק ע"י טוב לב משתה חמיד דהיינו שמחה, מגיעים לשויתי ה' לנגדי תמיד. וחזר רבות בשם אביו הרה"ק

*

וא"כ שושן פורים מגלה על פורים דגם פורים היה נס עכל"ק.

ולהרחיב הדברים, הנה איתא בספה"ק קדושת לוי (קדושה ראשונה פורים) מביא הגמ' (מגילה יא.) אימתי ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו, (תהלים צח, ג) בימי מרדכי ואסתר.

כ"ק אזמו"ר רבי מנחם זצללה"ה אמר ששושן פורים הוא מגלה על פורים. וביאר את הענין, דהנה פורים היה מלוכש בטבע ע"י ושתי ואסתר והסעודה וכדו', משא"כ הנס של שושן פורים דאז נתן אחשוורוש רשות להרוג כל כך הרבה גויים, זה בוודאי לא היה בדרך הטבע רק נס,

וקשה, למה דוקא אז בימי מרדכי ואסתר ראו וגו' את ישועת אלהינו, והלא היה ניסים וישועות רבות במשך הדורות. אלא, דיש שני מיני ניסים. ניסים נגלים כקריעת ים סוף ויציאת מצרים שבהם נשתנו הטבעים. וניסים נסתרים, כמו בימי מרדכי ואסתר שלא היה שנוי הטבעים, רק הנס היה בתוך הטבע.

וכשהקדוש ברוך הוא משנה הטבעים אינו פלא כ"כ, כי מי שבראם יכול לשנותם, אבל אם עושה נסים בתוך הטבע שאז מלכותו בהסתר, ואף על פי כן עושה פלאים, כמו בימי מרדכי ואסתר, הרי זה פלא גדול. ולכן גדלה הנס כל כך בעיני ישראל עד שקבלו את התורה.

והנה ידוע שהדברים הטבעים והגשמיים נקראים בשם 'ארץ'. והדברים שהמה למעלה מטבעים נקראים בשם 'שמים' וכו' וזה פירוש ראו כל אפסי 'ארץ' את ישועת

אלהינו. אפסי, הוא לשון התחזקות. וזה פירוש ראו כל אפסי ארץ, הטבעים כשהמה בחוזק ובתקפם, ראו ישועת ה' עכתוד"ק.

ובזה יתבאר דברי אַזְמוּרִי מֶרֶן רַבִּי מִנְחֵם זִי"ע שֶׁרָק אַחַר שֶׁהָיָה הַנֶּס שֶׁלֹּא כַּדָּרֶךְ הַטָּבֵעַ, בְּשׁוֹשֵׁן פּוֹרִים, הַתְּגַלָּה בִּיתֵר שֶׁאֵת, עֲנִינוּ הַמִּיּוּחַד שֶׁל פּוֹרִים, שֶׁיִּכְלּוּ לְהַתְּבוֹנֵן אִיךְ שֶׁכָּל הַמַּהְלֵךְ שֶׁל עֲנִינֵי הַטָּבֵעַ וּמַלְכוּת אַחֲשׁוּרוּשׁ וְכוּ' אֵינָם טָבֵעַ כָּלֵל, אֵלֹא חֵלֵק מֵהַנִּסִּים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעָשָׂה ה' לָנוּ וְלֵאבוֹתֵינוּ, וּמַעַתָּה יִדַע כָּל אֶחָד אֶת כָּל תּוֹקֵף מֵהַלְכֵי ה' הַמַּתְּגַלִּים אִף בְּתוֹךְ הַטָּבֵעַ, שֶׁזֶהוּ הוּא עֵיקַר תּוֹקֵף הָאֱמוּנָה, לְדַעַת אֶת ה' בְּכָל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ.

ויה"ר שנזכה לטהרת הנפש המביאה לידי שמחה, וימשיך שמחה יתרה למשך כל ימות השנה. ויתן ה' שיהא לנו שמחה וטהרה ברכה ושפע טוב, ושמחת עולם על ראשינו במהרה בימינו.

כלייה על ישראל, אמר לו משה אם בטיט היא חתומה, תפלתנו נשמעת וכו' עיי"ש. ובכל זאת התהפך הכל לטובה, וזהו ונהפוך היא האמתי.

עיקר הנס בפורים אינו ביטול גזירת הרשע, כי גזירה עבידא דבטלא, אלא כאן היה כבר אחר שנחתם למעלה, כדכתיב **במדרש** (אסתר רבה ז, יג) אמר לו, רועה נאמן, כבר נכתבה אגרת

*

היה מסתיר האור ממנו, אלא ר' מאיר שענינו היה אור, ידע להפריד בין הדבקים, ותוכו אכל וקליפתו זרק, על כן יכול ליהנות מהאור, שהיה נסתר אף מאחר עצמו.

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. יש מדת 'צדיק' ומדת 'ישר לב', והם שני דברים נפרדים. **ובגמ'** (תענית טו, א) אמר רב נחמן בר יצחק אף אני אומר, לא הכל לאורה, ולא הכל לשמחה, צדיקים לאורה וישרים לשמחה, עיי"ש. ומבאר הרה"ק ר' **צדוק הכהן זי"ע**, (רסיסי לילה נג) צדיק הוא מי שהוא צדיק במעשיו ומקיים המצוות, ואז התורה מאיר את נפשו, אבל מי שאינו נזהר לשמור ולקיים את מצוות ה', אין התורה מאיר בקרבו.

ומלבד ענין 'צדיק', יש עוד ענין, שהוא 'ישרות הלב', דהיינו עד כמה האדם חי עם הקב"ה, ויודע שכל מה שקורה עימו הוא מאת ה'. וכדמצינו **בחז"ל** (ראה עין יעקב ברכות ס"ג) היינו דאמרי אינשי גנבא אפום מחתרתא רחמנא קריא, דאף שהיצר רע גובר בו ומכניס בו רוח שטות, בכל זאת עדיין האמונה תקועה בקרבו שהכל מהשם יתברך, וזה נקרא ישרי לב, המביא לידי שמחה.

ומה שמצינו שר' מאיר למד מ'אחר' שהיה רשע, שלכאורה מזה משמע שהיה בו אור התורה אף שלא התנהג כראוי, הדבר אינו כן, ובאמת לא האיר בנפשו תורתו, כי הקליפה שלו

ואולי משום כך, המצוה של לבסומי בפורים הוא עד דלא ידע, להורות לנו כי מידת ישר לבב אינו קשור לדרגת צדיק דוקא, וזה שייך לכל אחד ואחד מישראל, אף שאין לו שום השגה.

וכל אחד יכול להיות גדול במידת צדיק וקטן במידת ישר לבב, או איפכא, ואינו סתירה, כי הם ב' מדריגות שונות, וענין שמחת חודש אדר ושמחת פורים, קשור למידת השמחה של ישר לבב עכתוד"ק. דהיינו לחיות עם הקב"ה.

*

על רבי זירא שיאחוז כשיטתו לעבוד את ה' בבחי' גדלות, וזה הכוונה דשחטי' לר"ז, היינו שנטל ממנו הכח לאחוז בדרכו. ובזה הפרידו משורש נשמתו, ורק למחר, לאחר שעברו ימי הגדלות, ראה רבה והבין, שטוב לו יותר לר' זירא לאחוז במדריגה השייכת לו משורשו, לעבוד את ה' בהכנעה ועניות, ולכן בעי עליה רחמי ואחי', כלומר שהחזירו לשורש נשמתו.

הרה"ק רבי מאיר יחיאל מאסטראווצא, (יומא דהילולא י"ט אדר) מפרש מה דאי' בגמ' (מגילה ח') קם רבה שחטי' לרבי זירא, דהנה יש דרך בעבודת השי"ת, לעבוד בבחי' גדלות, ע"ד ויגבה לנו בדרכי ד', וזה היה עבודתו של רבה, ושמו רומז לבחינה זו. ושמו של ר' זירא הוא מלשון זעירא, המורה שעבד את ה' בדרך של ענווה ושפלות. ולכן כשסעדו יחדיו בסעודת פורים, שהמה ימי שמחה וגדלות, פעל רבה

קידושא רבא פרשת תרומה תשפ"ב לפ"ק

וביאר כ"ק אאמו"ר זצללה"ה השייכות בין דברי המדרש, בהקדם דברי הגמ' (ברכות, ח) מיום שחרב ביהמ"ק אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה בלבד, והביאור בזה הוא, שבזמן שבית המקדש היה קיים, היה השראת השכינה גם בדברים גשמיים של זהב כסף ונחושת, שעל ידם נבנה הביהמ"ק, אבל משחרב ביהמ"ק סילק הקב"ה שכינתו מדברים תחתונים ונשאר רק בתורה, דאורייתא וקוב"ה חד הוא. וזהו מיום שחרב ביהמ"ק אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה.

ובזה יתבאר דברי המדרש, שהפרשה כאן מיירי מבנין המשכן, אך עתה שאין לנו בעו"ה הביהמ"ק אין לנו השראת השכינה אלא ע"י התורה, לזה מביא המדרש, ג' מדריגות של דביקות בתורה בזמן הגלות (א) כי לקח טוב נתתי לכם, ואז יש השראת השכינה ע"י התורה, וע"ז נאמר בית

הבית אהרן מקארלין אמר לאחד מחסידיו בענין לימוד המדרש פרשת תרומה, 'איך מאך דיר א שליח מצוה שתגיד להאברכים שילמדו מדרש רבה מפרשת תרומה שמזה יכולים להיות חסיד' עכל"ק.

וראה במדרש (לג, א) ויקחו לי תרומה הה"ד (משלי ג) כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו וכו' אמר הקב"ה לישראל מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה וכו' לפרוש ממנה איני יכול וכו' בכל מקום שאתם הולכים בית אחד עשו לי שאדור בתוכו שנאמר ועשו לי מקדש. ובאות ב': דבר אחר ויקחו לי תרומה וכו' אפילו סוררים הן, איני מניח אותם, ועמהם אני דר, שנאמר אף סוררים לשכון ק"ה אלקים. ובאות ג': ד"א ויקחו לי תרומה הה"ד (שה"ש ה) אני ישנה ולבי ער וכו' פתחי לי אחותי רעיתי עד מתי אהיה מתהלך בלא בית שראשי נמלא טל אלא עשו לי מקדש שלא אהיה בחוץ, עכ"ל המדרש.

לו שייכות, והקב"ה מבקש, עשו לי
מקדש עכ"פ "שלא אהיה בחוץ",
עכל"ק.

וזהו שנאמר **בבעל הטורים** שתרומה
הוא תורה מ', כי עתה בזמן הגלות,
אין לו להקב"ה אלא ד' אמות של
הלכה, דהיינו לימוד התורה.

אחד עשו לי ש"אדור בתוכו",
שהקב"ה כביכול דר "בתוכם" (ב)
אפילו בשעה שהם סוררים אפ"ה יש
השראת השכינה ע"י התורה, אבל
בזה כבר נאמר הלשון "עמהם אני
דר" שהוא דרגא פחות מלדור בתוכם
(ג) דאף במצב של אני ישנה ולא שייך
להיות בבחינת לדור עמהם בכל זאת
"ולבי ער", החלק אלוך ממעל, יש

סעודה שלישית פרשת תרומה תשפ"ב לפ"ק

וכן מצינו במדרש פר' נשא (יב, ג) בשעה שאמר לו הקב"ה ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, אמר משה מי יוכל לעשות לו מקדש שישרה בתוכו, (מ"א ח) הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך וגו', ואומר (ירמיה כג) הלא את השמים ואת הארץ אני מלא וגו', ואומר (ישעיה סו) השמים כסאי והארץ הדום רגלי וגו', אמר הקב"ה איני מבקש לפי כחי, אלא לפי כחך, כשאני מבקש, כל העולם כולו אינו יכול להחזיק כבודי, ולא שמש אחד משלי. אלא אני איני מבקש מידך אלא עשרים בדרום ועשרים בצפון ושמונה במערב, לכך משה אמר יושב בסתר עליון וכו' שדי נתלונן בצל שעשה לך בצלאל וכו'.

ובספספ"ק קול שמחה עה"פ ועשו לי מקדש וגו' וכן תעשו (כ"ה ט). ופירש רש"י ז"ל לדורות. ובפשטות בא רש"י לפרש למה נאמר 'וכן תעשו', אחר שכבר נאמר 'ועשו' לי מקדש, ולכן פירש שזה ציווי לדורות, אך

הנה הפרשה של כלי המשכן, כתיב ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו, וצפית אתו זהב טהור מבית ומחוץ תצפנו ועשית עליו זר זהב סביב (כה, י).

במדרש (לה, ב) ועשו ארון, מפני מה בכל הכלים האלה כתיב 'ועשית', ובארון כתיב 'ועשו' ארון, א"ר יהודה ב"ר שלום, א"ל הקב"ה, יבואו הכל ויעסקו בארון, כדי שיזכו כולם לתורה. ובמאור ושמש (ד"ה ומזה) ועשו ארון עצי שטים, ארון רומז לתורה, עצ"י הוא עצה, שטי"ם בגימטריא שט"ן, רצה לומר, שהתורה הוא עצה נגד השטן.

אך גם בתורה צריך לילך במתינות, כדאיתא במדרש (מצורע יט, ב) מי שטיפש אומר, מי יכול ללמוד את התורה, נזיקין ל' פרקים, כלים ל' פרקים, מי שפיקח מהו אומר, הריני שונה שני הלכות היום שני הלכות למחר, עד שאני שונה את כל התורה כולה.

הרבי ר' בונם זי"ע, מפרש את דברי רש"י [בדרך חסידות], דאחר שצווה הכתוב לעשות את המשכן וכל כליו, הוסיף, וכן תעשו, וזה בא לומר, שיעשו בדוקא לפי הסדר הזה, שלא יקדימו את המאוחר ולא יאחרו את המוקדם. ועל זה בא רש"י להוסיף, לדורות. כלומר שמכאן לימוד לדורות עולם, שכל איש הניגש לעבוד את השם יתברך, צריך שילך ממדריגה למדריגה, ולא יקדים את המאוחר.

והנה בהמשך הכתוב נאמר, וציפית אותו זהב טהור, מבית ומחוץ תצפנו. ופירש"י שלשה ארונות עשה בצלאל, שניים של זהב ואחד של עץ, וכו', נתן של עץ בתוך של זהב ושל זהב בתוך של עץ וכו'. והקשה כ"ק אזמו"ר זצללה"ה למה מדייק כאן רש"י לכתוב שבצלאל עשה את הארונות, וכן בפרשת ויקהל כתיב ויעש 'בצלאל' את הארון, מה שלא נאמר כן בשום כלי אחר. וי"ל

בהקדם עוד דיוק, שבהמשך דבריו מבאר רש"י דקודם נתן הארון של עץ בתוך הזהב, ואח"כ הזהב הפנימי בתוך של עץ, נמצא דקודם נעשה ה'חוץ' מצופה ואח"כ ה'בית', ואילו בקרא כתיב 'מבית ומחוץ תצפנו', דהיינו קודם מבית ואח"כ מחוץ.

וביאר, שמצד שאכן השי"ת נחוץ יותר שמה שבפנים יהי זהב, אבל מצד הבריות צריכים לילך מדרגא לדרגא עד שבאים להפנים, ולכן קודם מתחילים עם החוץ לצפותו בזהב, עד שבאים אל הפנים. וע"כ הדגיש כאן רש"י שבצלאל עשה את הארון, שסדר העשיה בפועל של הארון היה לפי דרגות השייכות לבני אדם, ולכן היה צריך להקדים לכסות את החוץ בזהב, אך מצד ציווי הקב"ה אכן הסדר הוא, מבית ומחוץ תצפנו, כי ה'מבית' הוא העיקר.

כן יעזרנו ה' שנוכל להגות בתורה, ונזכה לגאולה במהרה.

לפני חלוקת היין

הנקודה היא על האות, לרמז שהיא למעלה מן הטבע.

ויש עוד בחינה שהיא מלאפום, שהוא נקודה באמצע האות, שרומז לנס נסתר שבתוך הטבע, ולכן הנקודה הוא באמצע האות, כיון שיש מקום לנטות לכאן ולכאן, ואפשר חלילה לחשוב שהוא טבע, ולכן נמי הנקודה היא באות וא"ו, הנמשך למעלה, לרמוז שאפילו זאת הבחינה היא למעלה מן הטבע, ובזו הבחינה היה הנס דפורים, שהיה כל הנס נסתר שהיא בתוך הטבע.

וזה הטעם שהבריח התיכון היה עומד בנס, ללמדינו שגם המלאופום היינו גם מה שבתוך הטבע, הוא באמת למעלה מן הטבע.

הקדושת לוי (ליקוטים חדשים) מבאר שיש קשר בין פרשת תרומה לפורים, דאמרו חז"ל (שבת צח, ב) והבריח התיכון בתוך הקרשים, תנא בנס היה עומד, ופירש רש"י ז"ל, שאחר שהקרשים נתונים באדנים לצפון למערב ולדרום היה נותנו ומבריח לשלשה הרוחות, ואין לך אומן יכול לעשות כן ובנס היה נכפף מאיליו עכ"ל רש"י הק'.

והנה כל הנקודות של האלף ביי"ת הם למטה מן האותיות, רק שתי נקודות אינם תחת האותיות, האחד הוא חולם שהניקוד שלו הוא על האות, והשני הוא המלופום, שהוא באמצע האות. וטעם לדבר, כי נקודת החולם מרמז שהקב"ה הוא כל יכול, ואפילו למעלה מן הטבע, ולכן

אחר הברדלה פרשת תרומה תשפ"ב לפ"ק

השבוע הוא יומא דהילולא של הרה"ק האבני נזר זי"ע אביו רבי זאב נחום אב"ד ביאלא בעל אגודת אזוב וחתן הרה"ק מקאצק זי"ע.

מסופר שהרה"ק מקאצק אמר שהאגודת אזוב זכה לבנו כיון שלמד בזמן שמעטים הלומדים בו, שהיה זה באמצע יום הפורים, כשכל עמלי תורה היו עסוקים במצות היום, והוא היה יושב אז והוגה בתורה, על כן זכה בשכר זאת לבן גדול וקדוש כזה.

כבר מימי ילדותו למד בהתמדה גדולה בתשוקה וחיות, ועוד לפני הבר מצוה זכה לסיים כל הש"ס ולכבוד הסיום עשה אביו הגה"ק זצ"ל סעודה גדולה ובשעת הסעודה אמר האב אל בנו, בדרך צחות, למה מסתיים הש"ס עם תיבת בשלום, מפני שהר"ת של אותיות בשלום ב'יסט ש'וין ל'יסטיג? ו'ויסט מ'אימתי? לרמז להאדם שסיים את הש"ס, שידע שעדיין אינו מבין המשנה הראשונה. (כידוע שדוקא מי שלומד יודע את מיעוט ערכו, ומי שאינו לומד חושב שכבר יודע את הכל).

לימים נלקח לחתן אצל הרה"ק מקאצק זי"ע, מקור החכמה והתבונה אשר ממנו למד דרכי העיון בתורה, ומה המה חידושים באמת, כידוע מהקדמתו לספר אגלי טל.

שם בהקדמה גם כותב, שרצה מתחילה דוקא ללמד תלמידים, אך לעת זקנתו משום בריאות גופו קשה לו הדיבור על כן כותב את חידושו ומשם ילמדו דרכי הלימוד, וכתב ספר על הלכות שבת כיוון שהוא שקול כנגד כל התורה כולה ועיי"ש. האגלי טל הוא א מורא'דיגע ספר, אך אינו כל כך קל, כי הוא ספר עמוק.

פעם בימי עלומיו בקאצק כשלא היה בקו הבריאות, הזהירו אותו הרופאים שלא ילמד כלל, ועל כן הביט אז בספר 'בחינת עולם'. ספר מוסר שנכתב בדרך של פיוטים, וכאשר בא חותנו הרה"ק מקאצק אמר לו באידיש, וואס טוט דען דער 'בחינת עולם', (לר' ידעי' הפניני) ער איז מהבל די וועלט, וואס קומט ארויס, דער שכל פארשטייט דאס הונדערט מאל, דאס פלייש וויל דאך אבער נישט אזוי ווערען, א בלאט גמרא מאכט דאס פלייש זאל אויך אזוי ווערען...

פעם נכנס האבני נזר לחותנו מקאצק ודיבר עמו בד"ת, ובין השאר שאלו הרבי מקאצק איך אומר רש"י במס' ראש השנה, מצווח לאו ליהנות נתנו, אלא לעול על

צוואריהם. והרי כשגומרים המצוה יורד ממנו העול, אך ההנאה נשארת, ואיך יתכן כזאת...

איתא מהאבני נזר על פרשת זכור, זכור אשר עשה לך עמלק גו' אשר קרך בדרך וגו'. ידוע שעמלק הוא בחינת דעת דקליפה, ענין הדעת הוא ענוה, שהאדם ידע ויכיר את מיעוט ערכו, כדאיתא במדרש, כל ת"ח שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, וזה לעומת זה, עמלק הוא דעת דקליפה היינו להשתמש בדעת זו לרע, להפיל את האדם ביאוש, לאמור לו שהוא רחוק מאד מה' ואין לו עוד תקוה, וזהו אשר קרך בדרך, שהכניס בהם יאוש שהוא התקררות.

לא אבה האבני נזר שיסתופפו בצילו כי אם חסידים בני עליה ת"ח יראי ה', אך כמובן מאיליו כשספרו עליו נפלאות, הגיעו כל סוגי האנשים לרפואות וישועות, ובענין זה, פעם התבטא לאמור, להמשיך פרנסה או רפואה לאו מילתא זוטרתא הוא, אבל לשחרר מן הצבא דבר קל הוא אצלי, כי כאשר אני לומד גמ' ואני מקשה קושיא ומתרצה, אזי מוכרח האיש להשתחרר. ובלבד שלא לא עלה בלבי פירכא לסתור התירוץ.

כאשר שהה פעם במרחצאות בדייטשלאנד לצרכי רפואה וחבש בשבת את השטריימל לראשו, פגשו אחד מבני העיר, ושאלו וכי למה יחבוש 'בערן-הוטל' (כובע של פרוה) בימי שרב וקיץ, השיבו רבינו מינייה וביה, מפני שהשבת כאן קרירה עד מאד...

האבני נזר היה משבח עד מאד את הרבי מווארקי זי"ע, ואמר שבענין לימוד התורה לא הכירו אותו דיו, כי היה למדן כמו החידושי הרי"ם.

פעם נסע אא"ז הרה"ק רבי מנחם מאמשינאו זי"ע לחתונת אחד מנכדיו ובדרך למקום השמחה עבר בעיר סוכטשוב ונכנס לבקר את האבני נזר, הרבי מסוכטשוב שמח מאוד לקראת אורחו, ואמר לו חייב אני לכבדכם ביותר משום חובת הכרת הטוב, שכן אבי בעל האגודת אוזב נסע פעם לרבי מווארקי והצטרפתי אליו בנסיעתו ונכנסנו לבקר את זקנך הרה"ק ר' יצחק מווארקי זי"ע והוא קרבנו ביותר. ובהיותי ילד רך בשנים, אמרתי לו בענטש מיר, ואמר לי הווארקער רבי, שאינו דרך ארץ לדבר בלשון נוכח, שהיה לי לומר 'דער רבי זאל מיר בענטשן', עניתי לו, שאין הדבר משום חוצפה חלילה, שהרי גם לפני מלך מלכי המלכים אנו מדברים בלשון נוכח, שכן אומרים לו 'אתה' כששמע הרבי את

תשובתי, פנה לאבי ואמר לו מבטחני בילד זה שיגדל לגדול בישראל. אמרתי לו, שאיני מסתפק בברכה קצרה זו, אלא רצוני שישים שתי ידיו על ראשי ויברכני בברכה ארוכה, וכך עשה ששם ידיו על ראשי וברכני בהרבה ברכות, וסיים האבני נור, האמת היא, שלא נתקיימו במלואם כל הברכות שברכני, אך בכל זאת מחויב אני בהכרת הטוב משום חלק הברכות שכן התקיימו בי. (ואח"כ התנצל שאין יכול להשתתף בשמחה, מחמת שחודש ניסן הזמן יקר עד מאד וכו').

פעם בא האבנ"ז לבקר את הרה"ק ר' בונם'ל אטוואצקער במעונו. כשהגיע לחדרו נשק האבנ"ז את המזוזה בידו. ר' בונם'ל שהיה שארפער, אמר לו: הרבי מסוכוטשוב את המזוזה שלי מנשקים בפה ולא עם היד, האבני נור אכן חזר ועשה כן, ונכנס לחדר ושוחחו ביניהם. לאחר שיצא האבני נור מביתו, אמר לחסידים: הרבי הוא מלא אמת.

אגב, סיפר כ"ק אזמו"ר זצללה"ה שפעם פגש ר' בונם'ל הנ"ל, את האדמו"ר בעל התכלת מראדזין, וראה שהראדזינער לובש שעון כיס של זהב עם שלשלת על הוועסטיל, א"ל ר' בונם'ל איך האב גיקענט אייער פאטער, פאר זיינעט וועגען, בעט איך אייך איר זאלט עס אויסטוהן ומיד פשטו, ואמר הרבי מראדזין, היר הוא ידע שאני שארפער מענטש' ויודע אני לענות בחזרה, אלא ראיתי 'אז ער מיינט עס ערנסט'.

לפני נסיעתו לארץ ישראל התייעץ ר' בונם'ל עם האבני נור, שפסק את פסוקו, שאם יוכל להתפרנס בארץ ישראל עלה יעלה, וכך הוה. והדברים תואמים עם דברי האבני נור בשו"ת (יו"ד סי' תנ"ד י"ח) דאפילו מי שמתגורר בארץ ישראל, אבל אינו מתפרנס מארץ ישראל לא קיים את המצוה וכו' עי"ש.

בהשבע ברכות שעשה הרב מנאנאש זצ"ל התווכח דו"ז הרה"ק ר' שמעון שלום זי"ע, עם הרבי מסאטמער על דברי האבני נור סי' תנ"ד בעניני ארץ ישראל, ונמשך הפלפול זמן רב, זה בונה וזה סותר, ולבסוף תירץ הרש"ש את דברי האבני נור.

כ"ק אזמו"ר זצללה"ה סיפר שפעם אמר האבני נור לאחד, 'אני רוצה לומר לך סברא, אבל אתה צריך להיות לי א גוטער פריינט'. (כלומר שרק אם ירצה להבין, יוכל לקלוט את עומק הסברא).

מתלמידיו המפורסמים המה: החלקת יואב, הכלי חמדה, הרב מקוזיגלוב, ועוד רבים וטובים.

זקיני הגה"ק רבי חיים אלעזר וואקס זצ"ל בשו"ת נפש חיה כותב באחד התשובות להאבנ"ז, (או"ח סי' ב') שאכן האבנ"ז במהירות שכלו סוקר הכל בסקירה אחת, אבל אני צריך להאריך ולבאר וכו'.

כמו כן הנפש חיה, היה זה שהמליץ לקבל את האבני נזר לאב"ד סוכוטשוב, ואסף הנפש חיה לאנשי העיר וקרא לפניהם, שצריכים לעשות הכנה לפני קבלת רב גדול כזה, כפי שמצינו שבני ישראל הכינו את עצמם לקבלת התורה בסיני.

ספריו שהשאיר אחריו הם: אבני נזר, אגלי טל, וכן דברי תורה נפלאים הפזורים לרוב בספרו של בנו בעל השם משמואל.

זכותו יגן עלינו ועכ"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

בית המדרש דחסידי אמשינאוו

ישמח לב מבקשי ה'

בס"ד מתקיים שיעור מפי כ"ק אדמו"ר שליט"א בספה"ק

לקוטי אמרים תניא

יום ג' בערב, בשעה 9:50

בבית מדרשינו, רחוב חזון איש 76 בני ברק

בס"ד

קול רינה וישועה באהלי צדיקים

סדר ימי השמחה

שמחת נישואי בנו יקירו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

החתן הרב יצחק שליט"א

עב"ג בת הרה"צ רבי מנחם זאב שטערן שליט"א

בן הגה"צ אבדק"ק סקולען ב"ב שליט"א

וחתן כ"ק אדמו"ר מזוועהיל שליט"א

שמחת החתונה ביום ב' פרשת ויקהל, כ' אדר א'

אולמי היכלי הפאר, רחוב שלמה המלך 18 ב"ב

קבלת פנים בשעה 5:30

חופה בשעה 6:30

אחר גמר המצווה טאנץ יהיו בעז"ה הסעות לירושלים ולביתר

שמחת השבע ברכות המרכזית

לאנ"ש ולאורחים מחו"ל

יום ג' פרשת ויקהל

אולמי גני הזית, רחוב זית רענן 1 ירושלים עיה"ק

בשעה 9:00

שמחו בה' וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב

בס"ד

שבת אויפרוף

התפילות, הסעודות ועריכת השולחנות, באולמי היכלי הפאר
רחוב שלמה המלך 18

סידורו של שבת

טועמיה חיים זכו : בשעה 4:00 בהיכל הסעודות

תפילת מנחה ערש"ק : 5:50

סעודת ליל ש"ק אחר התפילה

עריכת השולחן ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א

בשעה 9:00

באגלייטען לכבוד החתן מבית כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשעה 9:00

תפילת שחרית : 9:15

קידושא רבה לאחר התפילה

סעודת עתיקא קדישא בצוותא חדא

מנחה וסעודה שלישית

מנחה בשעה 5:20

סעודת ההילולא של רבינו הקדוש אדמו"ר רבי יצחק זי"ע

לאחר זמן רבינו תם [כהמשך לסי"ג]

נסיעה לעיה"ק טבריא מוצש"ק בשעה 9, האוטובוסים יחכו ליד האולם

תפילת רבים בשעה 11

יהא מוכן בס"ד כיבוד קל ושתייה חמה לעולים לציון

אחר המעמד יהיו אוטובוסים לבי"ב, בית וירושלים (ושאר הערים) – **בהתאם להרשמה**

האוטובוסים יוצאים 20 דקות אחר סיום המעמד - **נא לדייק**

יום קדוש הוא מבואו ועד צאתו